



På Hjemveg

Oktober 2023

«La ikke hjertet bli grepet av angst.
Tro på Gud og tro på meg.»

Joh 14,1

På Hjemveg

Utgis av Evangelisk Luthersk Misjonslag (ELM).

- Misjonsorganisasjon ble grunnlagt høsten 2004.
- Den er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken.
- Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.
- Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon.
- Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestes, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forkynnelse av ordet om korset.

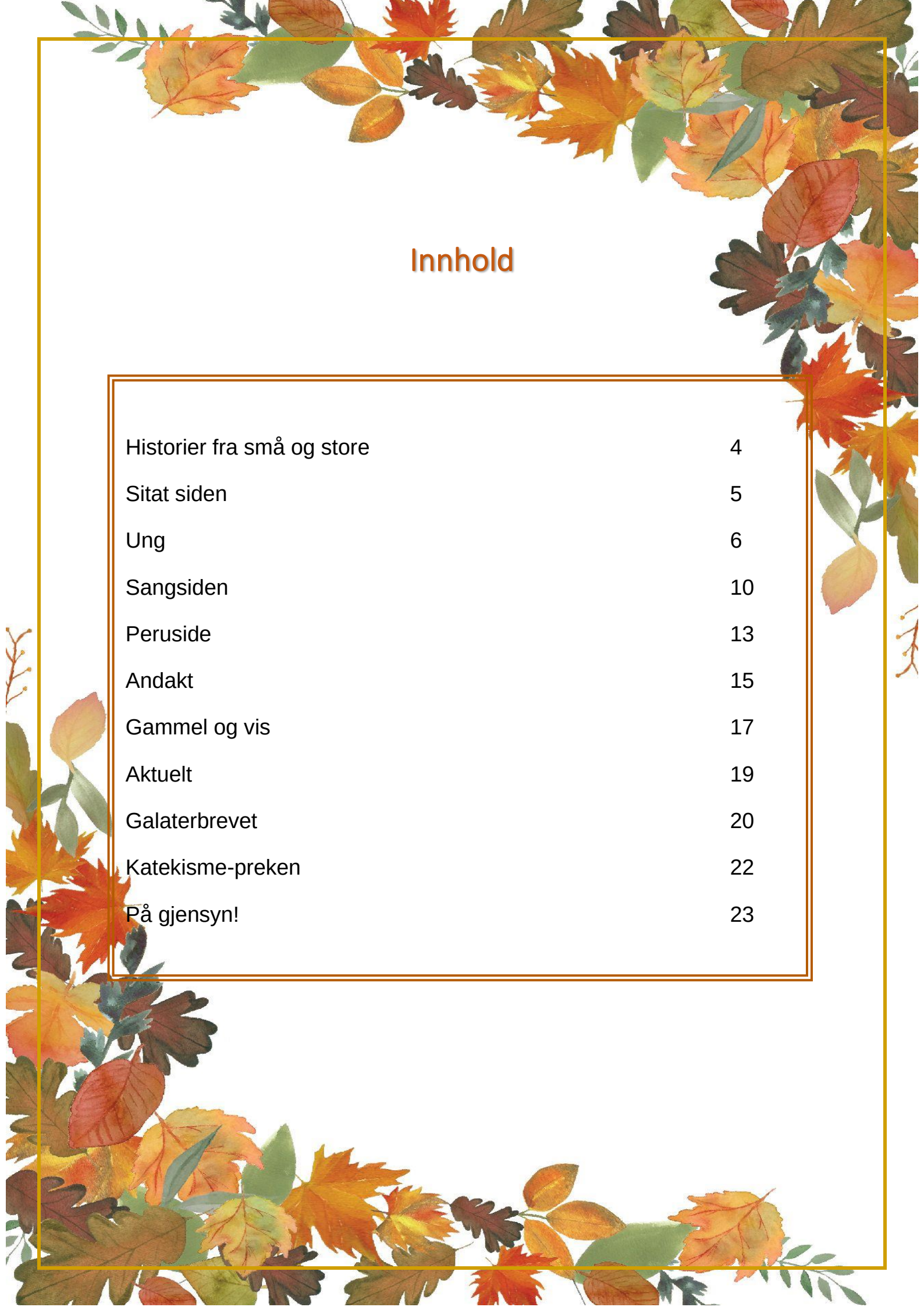
Hjemmeside for ELM: www.misjonslaget.no

Hovedkonto ELM: 1638.21.01514

Vipps: 119348

Redaksjonen:

Jan Oskar Butterud, Thomas Klavenæs, Rode Malerød,
Birgitte Klavenæs og Birger Mangelrød



Innhold

Historier fra små og store	4
Sitat siden	5
Ung	6
Sangsiden	10
Peruside	13
Andakt	15
Gammel og vis	17
Aktuelt	19
Galaterbrevet	20
Katekisme-preken	22
På gjensyn!	23

Historier for små og store

Lys på veien

Lille Ida likte å sitte på med faren når han kjørte motorsykkel. En dag var de på besøk hos onkel Tore. Da de skulle hjem, var det blitt mørkt, og den lille turte rett og slett ikke å kjøre i mørket. Men da satte faren på lysene.

«Se nå hvor lyst det ble», sa han.

«Det lyser jo bare et lite stykke bort i veien», sutret jenta.

«Da kjører jeg bare så langt som lyset rekker», så skal jeg stoppe.

Det syntes jenta var greit. Men da fikk hun se at lyset lyste hele veien hjem. Snart var de trygt hjemme hos mor.



«Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti.»

Salme 119,105.

Inspirert

av: *Barneandaksboka*. Redigert av Birger Breivik Lunde forlag 1956

En glad predikant

En predikant fylte 70 år, og lokalavisa ville ha et intervju med han. Journalisten var nok en fordomsfull mann, han tenkte at han her skulle møte en mørkemann. Predikanten var derimot glad og harmonisk.

«Men ... du skal ikke smile du som er en kristen, og særlig ikke en predikant», sa journalisten.

Jubilanten svarte:

«Salig er jeg, og salig vil jeg se ut.»

Hørt av Harald Midtsian. Gjenfortalt av Jan Oskar Butterud.

Den munnrappe eleven

Læreren sa med stor iver og innlevelse at denne kloden hadde kommet ut av et stort smell, og at vi stammer fra apene!

Da var det en i klassen som sa:

«Jeg synes det er vanskelig å tro at klodens opphav er et stort smell. Det er lettere å tro på Gud enn å tro på «The big bang». Dessuten er det bedre for selvtilliten å tro at jeg er en Guds skapning, enn å tro at jeg slekter på en apekatt.»

Fiksjon av Jan Oskar Butterud

Sitatsiden



«Det er så korttenkt når vi sier: Gud har ikke hørt min bønn - fordi vi ikke synes å få det vi har bedt om. Sannheten er at Gud gir oss mer enn vi har forstand til å be om.»

«Og så forkynner han (Paulus) at i Jesus har Gud oppfylt det løftet han gav til fedrene idet han henviser til ordet i Sal. 2,7: «Du er min sønn, jeg har født deg i dag» (v.32-33).

«De ugudeliges lykke er skinn og bedrag. Det er ikke mer å feste sin lit til enn en drøm som svinner, et skyggebilde som blir borte.»

«Rettferdiggjøres (v. 39) uttrykker nettopp frikjennelsen fra all skyld, dette er å bli erklært for rettferdig.»

«Den virkelige glede, det som gir livet innhold og mening, består ikke i det som mennesker kaller medgang og lykke. Det består i å vite at en eier Gud selv. Gud er blitt ens virkelige gode.»

«Selvgjort fromhet er ofte den bitreste motstanderen av sann tro.»

Fra boken *Apostlenes gjerninger*. Av Asschenfeldt-Hansen. Oversatt av Thore Oustorp Antikkforlaget. Side 92 og 94

Fra boken: *I sjelesorg hos Jesus*. Lunde forlag 1977 av Øivind Andersen. Side 58, 60 og 61



Ung

Ett år på bibelskole, av Ingrid Klavenæs

Dette skoleåret har jeg vært så heldig å ha fått oppleve ett år som elev på Fjellheim bibelskole. Bibelskolen tilhører Norsk Luthersk Misjonssamband, og er plassert i Tromsø, Nordens Paris. Den er dermed verdens nordligste bibelskole. Med en slik status hører det til at naturen er helt spesiell. Som "søring" ble jeg aldri helt vant til den spektakulære naturen som man omgis av der i nord, og ble dermed stadig mint på hvor utrolig Guds skaperverk virkelig er.

Jeg husker de første dagene på bibelskolen, da vi først skulle bli kjent med plassen og menneskene. Det var mange inntrykk å ta inn over seg. Jeg var forventningsfull og spent, og det var ikke lett å finne roen oppi det hele. Derfor husker jeg spesielt godt noe fra en av de første timene, hvor en lærer spurte oss hva slags mål vi hadde for dette året. Det kom frem en del punkter på skjermen som vi skulle lese gjennom. Ville vi reise og oppleve det kristne arbeidet på Nordkalotten, på Island eller kanskje helt til Sør-Amerika? Ville vi få dypere innsikt innen apologetikk, konfesjonslære eller generelt hva kristendommen går ut på? Var det flest mulig fjellturer, sosiale opplevelser, vennskap eller kanskje en kjæreste målet? Jeg skummet gjennom lista, og stoppet ved

punktet "Et år hvor du kan hvile i nåden". Da senket jeg skuldrene og tenkte ved meg selv at «der var svaret». Fremfor alt ville jeg at dette skulle være et år hvor jeg kunne ha Jesus og hans ufattelige kjærlighet til meg i fokus. Det viktigste i livet mitt er troen på Jesus, så jeg kjente meg privilegert over å ha muligheten til å bruke et år på fordypning i nettopp dette. Gjennom året fikk jeg bunnsolid undervisning med interessante vinklinger og aspekter ved Guds ord som jeg ikke ville vært foruten.

"Salig er den som leser og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som står skrevet. For tiden er nær." (Johannes åpenbaring 1:3).

I tillegg til god undervisning og en haug med fantastiske minner, er det spesielt tre viktige ting fra dette året jeg vil ta med meg videre i kristenlivet. Det første er å sette av tid til Gud. Hver skoledag fikk vi en time til refleksjon, hvor tiden skulle brukes sammen med Gud. Her trakk alle seg hver til sitt; enten det var på rommet eller ut på tur. Det kan være vanskelig å få tid til en hel time hver dag senere i livet, men å forsøke alltid å ha en stille stund med Jesus, og prioritere plass til Gud hver eneste dag er veldig fint å kunne ta med seg.

Det andre er **bønn til Gud**. Gjennom hele året var det å be sammen til Gud veldig viktig. Hver morgen og før hver time ba vi sammen. Det ble viktig og godt å kunne legge alle utreiser, leirer og samlinger, alle dager, familien hjemme, hver en skoletime, alle tanker og småting i Guds hender.

"For han kan gjøre mer enn alt, langt utover det vi ber eller forstår."

(Efeserne 3:20).

Det tredje som det ble understreket er viktigheten av **det kristne fellesskapet**. Det betydde mye for meg det året. Vi var litt over 30 elever. Med så mange forskjellige personer fra ulike plasser, merket man at troen på Jesus var båndet som knyttet oss sammen. Vi kunne dele vanskelige og gode ting med hverandre; be, snakke om troen vår, synge, gråte og le sammen. Det ble mange styrkende og utrolig gode opplevelser for hver enkelt, og alt fordi vi har det samme målet. Der satt vi, enkle syndere med skavanker og feil, og kunne anse hverandre som brødre og søstre i Kristus.

"Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre."

(Johannes 13:35)

Til slutt, det jeg gir som svar på hva et år på bibelskole har gitt meg, blir det jeg leste på skjermen til læreren en av de første dagene på Fjellheim. Alt av viktig kunnskap og erfaringer fra bibelskolen peker i bunn og grunn på Jesu frelsesgjerning på korset, og at han gjorde det for meg! Ingenting kan skille meg fra hans grenseløse kjærlighet; absolutt ingenting! Vissheten om dette gir en virkelig fred og hvile som bare Guds nåde kan gi. Jeg fikk hvile i nåden på bibelskolen, og jeg får hvile i nåden livet ut.



Sangsiden

Av Thomas Klavenæs

MAGNHILD

Ho var i sin ungdoms blomst og vår, om lag 20 år gamal då sjukdomen tok henne, - tæring. Den fekk i farne år mange blomar til å bleikna. Nå har denne svære sjukdomen mist det meste av taket sitt. Og stort og godt er det. Magnhild var dotter på ein stor gard, den nest største i skogbygda langt aust mot svenskegrensa. Ho hadde far og mor og fleire søsken.

Eg fekk høyra at Magnhild var blitt alvorleg sjuk. Då vart eg mint om å sjå om henne. Så ein dag gjekk eg vegen ut til heimen hennar, - gjennom skogen, ned ein bakke, over elva, atter opp ein bakke, og så ut til den store garden. Der låg den unge jenta i senga. Kinna blussa i feberbrand. Eg prata med Magnhild, som eg

ikkje hadde sett før, kom også inn på «dei evige ting». Ho sa ikkje stort, var vel for blyg til å tala om dette. Til slutt song eg ein song for henne og rusla så heim att.

* * *

Nokre veker gjekk. Så ein dag fekk eg høyra at det gjekk fort nedover med Magnhild. Då fekk eg hug til å sjå om henne endå ein gong. Nå var dei raude rosene på kinna blitt kvite liljer. Andletet var bleikt. Og ein vemodig smil leika om munnen. Eg minnest ikkje kva eg sa til henne. Truleg var det noko om han som er vegen og livet, vegen til evig liv. Og så song eg ein song før eg rusla heim.

Det var siste gong eg såg den unge Magnhild. – Ei stund etter lydde ordet om oppstoda og evig liv på kyrkjegarden ved storskogen.

Eg hadde ikkje stor tru på at det hadde hatt noko å seia for henne,

det eg hadde sagt og sunge. Men i dei mange år som sidan har gått, har tankane stundom gått til den unge jenta som gjekk bort midt i livsens vår. Kva for ein song eg song for Magnhild den siste gongen, hadde eg også gløymt. Og det var også gløymt for meg i mange år.

Ein påskeaften om lag 50 år etter er det «oppbyggelse» -samling om Guds ord – på ein annan gard i skogbygda. Etter at eg hadde tala, bad eg om at ein song måtte verta sunge, ein song som talar så sterkt til meg ved påsketider. Han vart skriven av den anglikanske songforfattere Thomas Dennis for om lag 200 år sidan: *«Have you read the story of the Cross?»* - har du lest historien om det kors hvor Jesus døden led? Ikkje før hadde eg nemnt dette ynsket, før Magnhilds yngste bror, Leif, står opp og ber om å få seia noko:

«Denne songen er eg blitt så glad i. Eg lærde han for 48 år sidan, då Trygve song for syster mi, Magnhild. Særleg er eg glad i koret, slik det lydde den gongen:

*Det hender i livet så nu og da at
hjerter blir knust på sin vei.
Det hendte engang på Golgata:
Guds hjerte ble knust for meg».*

Magnhild var også glad i den songen. Fleire gonger spurde ho sjukesøstera, Andrea, om ho ville syngja «Bjerkreheimsongen», som ho kalla den. Og Andrea song:

*«Har du lest: Han frelste en røver
der, mens selv i blod han hang?
Det han ventet, var kun et sukk,
ei mer. Det sukk ble en
himmelsang».*

Kvart vers sokk i den dødssjuka jenta si sjel, også det siste som søster Andrea song for henne:

«Har du lest: Han så opp mot himlen sist. Fullbragt! – det lød for deg. Har du trodd, og sagt i din sjel for visst: Min Jesus er død for meg».

* * *

Og Magnhild trudde det, og «sa det i sin sjel for visst». - Mot slutten vart smertene svære. Då kunne det henda at mor hennar sa om kvelden, før ho sovna: *«Du Magnhild, kunne du ikkje ynskja at Jesus kom og henta deg i kveld?»*

«Å ja, mor!»

Nokre dagar etter henda det som ho lengta etter. – Ho hadde høyrte det som søster Andrea og Trygve hadde sunge for henne: *«Har du lest: Han så opp mot himlen sist?»*

Det var det siste som også Magnhild gjorde. Ho retta begge hendene mot Kristus-biletet på veggen. Og så brast det ut av den unge døyande jenta: *«Å, der kommer Han!»*

Fra «Når lysene tennes.». Nr:32

Utgitt av Lunde forlag. Trygve Bjerkreim sine tekster.

Perusiden



Av: Evangelist Hugo Castellanos

***“Dere er alt rene på grunn av
det ordet som jeg har talt til
dere.”***

Joh 15.3

Det er underlig å tenke på hvordan Jesus Kristus kunne kalle disiplene sine for rene, de som var så svake og ufullkomne og som falt i så grove synder. Det er også underlig å se tidspunktet for når Jesus kaller disiplene sine for rene.

Denne samme natten, noen få timer seinere ville de alle falle på en forferdelig måte, de kom til å fornekte og forlate sin mester. Hvordan kan da Jesus si: “Dere er alt rene”? Det har sin grunn i at hans Ord hadde virket ved troen og de hadde fått se frelserens renhet og hans forsonende verk.

Herren taler om en renhet som er skult, en rettferdighet som er gitt til hver som tror. For hvis Herren ville prøve å finne en rettferdighet hos disiplene, kunne han aldri ha sakt: “dere er rene”.

Kanskje Herren tenkte på det som kom til å skje noen timer seinere. Han viste at i timene som lå forran, ville vanntroen og svakheten hos disiplene bli åpenbart, selv om han hadde forberedt dem på dette med kjærlighet i løpet av tre år. De hadde fått se under og tegn, men når dagen og timen kom da Jesus blei overgitt til fienden, forlot og fornektet disiplene ham på tross av alt de hadde lært og alt de

hadde lovt (mat 26.35). Og Herrens ord om at de kom til å forlate ham gikk i oppfyllelse (joh 16.32)

Jeg ser for meg at Herren som ser inderlig inn i øynene på hver enkelt av disiplene som om han vil si: "Snart vil dere se min kjærlighet til dere, jeg kommer til å bli overgitt til mine fiender for å bli forhørt og pisket, jeg vil motta de verste hån og spotteord og etterpå bli hengt på et kors der mitt blod vil bli utgytt til siste dråpe. Alt dette for å gi dere frelse. Dette var den eneste måten jeg kunne betale deres synder og rense dere."

Men de skjønnte ikke i dette øyeblikket hva deres Herre sa til dem, for deres øyne var tilsløret og deres tanker var forvirret. De tenkte og så kun det de hadde i øyeblikket, ikke før etter at frelsesverket var fullbrakt blei det åpenbart for dem.

Sånn er det for meg også, jeg skjønner ikke hva Herren vil si meg. Noen ganger tenker jeg at "nå har jeg fattet det", men i vikligheten har jeg ikke skjönt noen ting. Men midt i denne nød hører jeg Herrens røst til meg: "du er alt ren på grunn av mitt verk som jeg fullbrakte på korset! Der tok jeg din plass, jeg betalte din skyld, din byrde blei lagt på meg (jes 53.6 og sal 55.23), der betalte jeg det du aldri kunne betale."

Dette ordet fra min Herre setter jeg min lit til, og heller ikke denne tillit til ham kommer fra meg, men det er den Hellige Ånds verk i meg som blir åpenbart gjennom Hans Ord til mitt svake og syndige hjerte.

Måtte alltid dette velsignede blodet fra vår Herre Jesus alltid rense oss, og at hans død på korset alltid måtte være min rettferdighet og din rettferdighet. Og at hans oppstandelse måtte være vårt håp til evig liv.

Andakt

Av Thomas Klavenæs

Magnhild, historie til ettertanke!

En dag er dette jordlivet slutt. Da er det evigheten som gjenstår. Om det går med oss, som med Magnhild, vet vi ikke, men en dag skal du og jeg forlate denne verden. Kanskje blir det i dag! Eller kanskje du lever når Gud den allmektige sier, 'stopp'! Kanskje du ser fram til denne dagen?

En dag vil Gud stå og kalle alle inn til evigheten. Alle skal få se at det er Gud som er, var og blir på tronen. Da er det for sent å tenke seg om ... Da begynner det virkelige livet for alle Guds barn, da blir alle ting nye.

I dag står Jesus og spør deg!
«Hva vil du jeg skal gjøre for

deg?». «Å, Jesus åpne du mitt øye ...». Jesus vil så gjerne at du skal komme til Han med ditt liv, og med alt hva ditt hjerte begjærer. Han vil ta imot, ja, Han vet ikke om noe større, enn at du kommer til Ham. Tenk for en frelser, tenk for en Gud. La så Guds sanne lys opplyse hver en krok i hjertet, så du må fortelle Ham alt. Gi Gud rett! Da er du å regne som en synder, en frelst synder! På vei hjem til himmelen. Da er Guds mål for ditt liv fullført.

Da vil Gud på sin dag, ønske deg et velkommen hjem. Og hvem vet, kanskje du får synge sammen med Magnhild, «Min Jesus er død for meg ...» Dette er en synders største undring.

Kor godt det blir å kvila ut!

*Kor godt det blir
å kvila ut
eingong i livsens land,
frå dagsens byrder,
sorg og sut,
den såre lengsels-brand.*

*Ja, det er godt å kvila då
og gløyma livsens strid.
Der sæl eg skal min Skapar
sjå.*

Kor stort: Til evig tid!

*Men du, alt her på denne
jord
det finst ein kvilestad:
Ei stille stund
med Jesu ord
du kviler trygg og glad.*

Teksten er av Trygve Bjerkreim.



Gammel og vis

Jeg sitter og snakker med Kamila på snart 90 år. Jeg får ikke etternavnet og jeg får ikke ta bilde, for i hennes liv har det ikke bare vært storm, men det har vært full orkan. Dette har ført til både depresjon og angst.

Da jeg trådte inn i stua hennes smattet hun på ordet «vis». «For jeg er ikke vis, visdommen min er at jeg henger ved Gud. Jeg kjenner meg igjen i Jakobskampen. 'Jeg slipper deg ikke før du velsigner meg.' Der har jeg levd.»

Hun har hatt et trøblete liv og det har vært svart. Men Gud har vært der hele tiden. «Trøst mitt folk, sier Gud. Det er kraft i Gudsordet! Han har trøstet meg hele tiden.»

Jeg får ikke vite hva det er som har gjort så vondt, men jeg får det vesentligste, og det er at det har brakt henne nærmere Gud. «Hadde jeg hatt et ordinært liv, levd i sus og dus så kanskje jeg ikke hadde hatt så mange salige stunder med Jesus.»

Jeg vil vite om hun hadde noen spesielle bibelvers som hun hvilte i. Hun ble stille og ettertenksom og svarte, «Det er mange.» Hun gjør salmistens ord til sine: «*Det er min trøst i min elendighet at ditt ord har holdt meg i live.*» 119,50.

«Ofte var jeg så deprimert at jeg lå i senga. Men jeg valgte å stå opp, ikke ligge under dyna. Jeg ville stå opp og jobbe. Være i bevegelse. Jeg har nå kommet så langt i livet, funnet ut at jeg ikke skal gå å gnåle om det som er bak. Det er jeg ferdig med. Det har vært en fristelse å gå rundt å surmule. Da kommer Ordet meg til hjelp.

Hun siterer Esaias 43, versene 18 og 19:

Kom ikke i hu de forrige ting, akt ikke på fortiden!

Se, jeg gjør noe nytt! Nå skal det spire fram.

Skal dere ikke kjenne det? Ja, jeg vil gjøre vei i ørkenen,

strømmer i ødemarken.

En annen ting som har betydd mye for meg er at jeg alltid har hatt et menneske jeg kan gå til. Jeg satt hjemme hos et ektepar og grein. Jeg gråt og gråt og gråt. Jeg klagde uten ord. Jeg trengte noen å være hos, jeg snakket ikke så mye, men jeg var der. Jeg klarte rett og slett ikke å sette ord på mine problemer. Men jeg møtte omsorg og trygghet og de forstod at jeg hadde problemer. Det er så lite som skal til for å hjelpe et menneske, bare det å være!

«På hjemveg» spør om motgangen har gjort noe med henne. Hun svarer spontant: «Det er klart at det har gjort noe med meg!» Hun synes visst dette var et dumt spørsmål. Jeg har kommet nærmere Jesus. Øivind Andersen spør i sin bok «I sjelesorg hos Jesus»: Hva er medgang og hva er motgang. Han svarer: «Medgang er alt som hjelper et menneske til å nå de mål som Gud har satt for dette mennesket. Medgang er alt som hjelper et menneske til å bli evig salig! Alt annet er motgang.»

Det har hjulpet meg i livet at jeg har lest mye. I Bibelen og deretter i den klassiske litteraturen som Rosenius, Øivind Andersen og Hallesby. Jeg blir aldri trøtt av de.

På Fjellhaug oppfordra Øivind Andersen oss til å pugge så mye som mulig utenat. For å greie livet må jeg bruke Guds ord, jeg ser det som en nåde og en gave. Dermed har jeg hatt et godt liv, tross alt.

Ordet kommer til meg når jeg trenger det; når jeg har det vanskelig. Da mediterer jeg på det. Den Hellige Ånd minner meg på det. Det ligger lagra.

Hun avslutter med å si at hun har hatt et godt liv tross alt. Og hun er lykkelig i dag fordi hun har blitt så gammel og fremdeles frisk. «Jeg er reiseferdig,» sier hun. «Snart er jeg hjemme hos Herren.»

Heb. 4, 16: «*La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid.*» Den rette tid er når synda plager meg. Jeg skjuler ikke noe bevisst, men kommer fram for nådens trone. Selv om jeg blir sjokkert over gamle Adam. Jeg ser mer og mer av den gamle natur. Så siterer hun Ole Hallesby: «Jeg er glad jeg ikke er laget av glass, så alle kan se hvem jeg er eller hva jeg tenker.» Jeg er glad Gud ser. Jeg lever i vekselvirkningen synd og nåde og som Luther sa: «Samtidig synder og rettferdig.»

Her er det godt å hvile.

Jan Oskar Butterud

Kilde: I sjelesorg hos Jesus. Lunde forlag 1977 av Øivind Andersen

Aktuelt

Lønnkammeret er mitt sjelesorgrom nummer 1.

Der finner jeg historier til levende mennesker som levde med Herren. Der er budskap om Guds allmakt, også over mitt liv. Jeg vet ikke om noe bedre trøst i livets bekymringer enn en stille stund med Jesus.

Rosenius var den første som viste meg denne trøstekilde. At Gud har en slik omsorg for meg at han har skrevet hver dag i en bok. Han har talt hvert hår på mitt hode. «... den allmektige Gud leder og styrer alle ting. Med så stor omsorg for det som skal skje med oss, at han har oppskrevet det i sin bok.» Rosenius viser til David: *«I din bok ble de alle oppskrevet de dager som ble fastsatt da ikke en av dem var kommet.»* (Salme 139,16.)

Det er lykksalig å vite at Gud har slik omsorg at han har skrevet opp alt som skal møte meg i livet. Hver dag med dens timer, minutter og sekunder. Hver dag med dens gleder og sorger. Fordi han har ett i sikte, at jeg skal nå saligheten. En ting er å vite dette, en annen ting er å hvile i det. Da gis det egen fred i lønnkammeret hvor en kan tale med den allmektige om sine bekymringer. Der får man *«en fred som overgår all forstand»*. (Fil 4,4-7.) Ved og ty til skriftens tale får vi en hellig overbevisning om Herrens omsorg i enhver nød.

I lønnkammeret *«må det onde og tunge fly.»* Da Mattias Orheim skrev disse vers blev synet hans stadig svakere. Han visste at han kom til å bli blind. Da skrev han:

*«Ved Jesu føter en stille stund ... Kvar fins ein fagrare stad på jord!
...Her må det tunge og vonde fly, her vert eg alltid i striden ny, Når eg med Jesus åleine er, den største løyndom får løysning her.»*

Kilder: C.O. Rosenius• For vår tid. Bok 1. *Det finnes en Gud*. Lunde forlag og bokhandel A/S

Sangboken. Syng for Herren. Lunde forlag og bokhandel A. S.

Galaterbrevet

DEL TO

Kapittel 1 vers 1.a. «Paulus, Apostel, ...»

Det er en medisin mot min tvil på Gud å lese Paulus' historie. I forrige nummer så vi på Paulus før og etter hans omvendelse. Nå skal vi ta for oss hvordan apostlene og de eldste tok imot Paulus. Han som hadde forfulgt de kristne.

På den første misjonsreisen som gikk fra Antiokia i Syria, stanset Paulus og hans medarbeider Barnabas syd i Galatia. De grunnla menigheter der. Så reiste de «gjennom Pisidia» og kom siden «ned til Attalia». (Ap.gj. 14, 24-25.) Deretter tok de sjøveien tilbake til Antiokia. Der ble de «en lang tid». (Ap.gj.15,28.) Det kom også noen fra Judea som hadde tatt imot Jesus. Men de var ikke frigjorte; de sa at det var nødvendig å holde Moseloven. Kanskje de også sa at de var utsendt fra apostlene og de eldste i Jerusalem. (Dette kommer vi tilbake til.)

Derfor fikk Paulus og Barnabas en heftig strid med vranglærerne. Da ble Paulus og Barnabas sendt opp til Jerusalem for å undersøke saken; ikke så at de to var usikre, men hele menigheten ville ha en avklaring fra de eldste og apostlene.

Paulus og Barnabas ble godt mottatt av menigheten og apostlene og de eldste. Der var Johannes, Jakob, og Peter. Den sistnevnte kjente Paulus godt fra før, da han mange år tidligere var i Jerusalem. Den gang ble han så godt mottatt av Peter at han bodde hos ham i 15 dager. Han oppsøkte også den gang Jakob. Jakob var en høyt betrodd forstander i menigheten. (Jakob var Jesu bror, men ble ikke en troende før etter oppstandelsen.)

Nå, mange år etter la de fram saken fra Antiokia. Det ble da en heftig diskusjon. Mellom apostlene og de eldste, på den ene siden, og den gruppen som hevdet at de måtte holde Moseloven for å bli frelst, på den andre siden. (Ap.gj. 15ff.)

Da tok Peter til orde. Han henvendte seg til den fariseiske gruppen: «Hvorfor frister dere da Gud og legger dere åk på disiplenes nakke som verken vi eller våre fedre er i stand til å bære. Men vi tror at vi blir frelst ved Herren Jesu nåde, ...»

Deretter lyttet hele menigheten til Paulus og Barnabas. Til slutt holder Jakob en tale. (Ap.gj. 15.10. ff.)

Her ser vi at Paulus har den samme lære som de andre apostlene og de eldste.

Deretter ser vi det troverdige Jerusalem-vedtaket. Der apostlene og de eldste ble enige om å sende et brev med Paulus og Barnabas til Antiokia. I det brevet tar modermenigheten i Jerusalem avstand fra de som «forvirrer». De er ikke utgått fra oss; «...vi har ikke gitt dem noe oppdrag.» (v 24.)

Og Peter, Jakob og Johannes «Som blir regnet som selve søylene, de anerkjente den nådegave jeg har fått, og ga meg og Barnabas hånden som et tegn på fellesskap.» (Gal 2,9.)

Vi ser at Paulus ble godt mottatt av apostlene og de eldste. De så på ham som apostel.

Han snakker sant når han kaller seg selv for apostel på lik linje med de andre 12.

Apostelen Peter, han som fikk nøkkelen, kaller Paulus for «vår kjære bror». I sitt andre brev sier Peter at han hadde lest alle brevene til Paulus, og han anbefalte dem. Han kaller ham for «vår kjære bror», og viser til at Paulus var en som hadde fått en spesiell visdom fra Gud. (2 Peter. 3 15b.)

Derfor vil jeg si til den gamle slange som smyger seg i mitt hode og hvisker halv - sannheter og andre usannheter i min sjel: Har du bedre greie på de himmelske sannheter enn Peter, Jakob og Johannes som kjente Jesus?!

(Jeg har brukt følgende bibeloversettelser: Bibelselskapets oversettelse fra 1978. Fra bibelforlaget har jeg brukt: Norsk studiebibel som har bibel tekst: Norsk Bibel 88. Og fra samme forlag: Bibelen Guds ord.)

Jan Oskar Butterud

Katekismepreken

Av Svein Mangelrød

Første bud.

Jeg er Herren, din Gud. Du skal ikke ha andre guder enn meg.

Vi skal frykte og elske Gud over alle ting og stole på ham alene. Gud har gitt sin vilje, sin åpenbarte vilje gjennom loven i de 10 bud, på Sinai berg. (Skrevet med egen hånd.)

Herrens lov er fullkommen, den styrker sjelen. (Salme 19. 7.) La oss akte på Guds lov, glede oss over den. Vi har Guds gode vilje og gode her!

For den som følger budene vil det gå godt i livet, og for den som blir drevet av den til Kristus, går det evig godt.

For Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror.



På gjensyn!

Redaksjonen hilser dere med Romerne 8,1:

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.»

